

skyldige Øjne og søde Smil. Hun, hvem de allesammen havde beklaget, var maaske bleven den eneste rigtig lykkelige, fordi hun var den eneste af dem alle, der havde givet sig Livet i Vold med lukkede Øjne? . . .

Et Flodhestebrøl fra Bilhornet fik hende til at fare sammen. De havde allerede passeret flere større Byer, som dog ikke indbød til Ophold, og de kørte videre paa Lykke og Fromme for at søge et idyllisk Sted, hvor de kunde spise Frokost. Nu gjorde de Holdt ovenover en lille By, der laa i Bunden af en frodig Skovkløft, som aabnede sig ud mod Havet. En Jernbanebro paa vældige Murpiller forbandt Kløftens Sider højt oppe over Husenes Tage, men Landevejen gik i en stor Bue uden om den. Som et Galleri løb den langsmed den stejle Bjergmur og naaede slet ikke ned til Byen, hvortil der overhovedet kun var Adgang ad stejle Stentrapper. Netop derfor saae den saa fredelig ud, og de bestemte sig til at holde Rast der.

Torben hjalp Damerne af Vognen. Da Jytte steg ud, trykkede han hemmeligt hendes Haand, — og der gik et lille Kuldegys gennem hendes Hjerte.

»Aa, Torben,« tænkte hun. »Hvad skal der blive af os to?«

Først spaserede de lidt omkring i Byen, var inde i Kirken og ude ved Stranden, og spiste derpaa